

Tal dia
com
avui fa...

1
any

Mas parla del procés
En una entrevista a TV3, el president de la Generalitat explica que es tornarà a reunir amb Rajoy per negociar el referèndum.

10
anys

Support a Èric Bertran
Continuen les mostres de suport cap al noi de Lloret de Mar de 14 anys acusat de terrorisme per haver demanat l'etiquetatge en català.

20
anys

El gir de Clinton
Bill Clinton anuncia que abaixa dràsticament els impostos a la classe mitjana, en un intent de salvar la presidència amb un gir a la dreta.

Ull de peix

Isabel-Clara Simó

Aritzeta

Fa pocs dies vaig tenir el goig d'assistir a un homenatge a Maria Aurèlia Capmany, una dona que va ser un referent en la cultura catalana i que, un cop traspassada, ha quedat oblidada. Encara fa més pocs dies, vaig sentir l'entrevista que Josep Puigbó va fer a l'excel·lent escriptora Carme Riera, que va mostrar el seu escepticisme davant la moda de llegir només *best-sellers* amb moltes peripècies, enfront de la bona literatura, que és aquella que fa sentir, sí, però que també fa pensar.

I més ençà he fullejat l'admirable novel·la de Margarida Aritzeta *La maleta sarda*, que, amb *El pou dels maquis* i moltes d'altres són de la millor qualitat que ha produït recentment la literatura catalana. Aritzeta, que és una dona molt culta i refinada, escriu amb passió

Escriu amb passió i
ahora amb elegància, i,
a sobre, no avorreix mai

i ahora amb elegància, i, a sobre, no avorreix mai. Em pregunto per què una literatura tan bona és tractada de manera esbiaixada i com per cobrir l'expedient, malgrat la seva altura. Suposo que senzillament els experts del ram no la llegeixen. Passa amb molts escriptors homes, però sobretot passa, gairebé sempre, amb escriptores dones: la visió estereotipada sobre les dones encara gravita sobre les obres que realitzen. Una dona escrivint, què pot fer?, diu l'estereotip: explicar històries d'amor, situar l'acció a l'interior de les cases, malparlar dels homes i escriure només per a dones. La fal·làcia és espectacular: trobarem, sí, una literatura que en diuen *chic-lit*, pensada per a "dones", però una gran majoria d'escriptores de tot arreu fan literatura (bona o dolenta) *tout court*. Que per què s'estereotipa les dones? Perquè la misoginia està lluny de ser superada i perquè el feminisme té mala fama, gràcies als seus detractors que mai han volgut saber ni tan sols què significa. Algunes dones s'hi sumen. Quines? Bàsicament dos tipus: les conservadores més carques i les noies boniques que no volen la igualtat perquè perdrien els privilegis que la hipòcrita societat els concedeix... provisionalment.

LA
PUNXA
D'EN
JAP

Joan
Antoni
Poch

Vuits i nous

Jugar a pilota

Manuel
Cuyàs

Un dia que caminava pel carrer, una pilota propulsada per un nen que jugava a futbol amb uns amics va venir a parar a les meves ulleres, i me les va trencar. Em va sortir del cor exclamar: "Hauria d'estar prohibit jugar a pilota al carrer." Ara el govern del PP ha prohibit jugar a pilota al carrer. Un altre dia que no vaig veure la porta de vidre de la botiga on anava a entrar, les ulleres també se'm van trencar i em van haver de cosir uns punts al front. He baixat al carrer: les portes de vidre de les botigues es mantenen. He preguntat a un botiguer, i m'ha assegurat que no han estat prohibides pel govern. Per un moment havia pensat que els meus desitjos es feien realitat. S'ho imaginen? Diria: el govern de Madrid ens hauria de deixar

fer la consulta, i la consulta seria una realitat. I així altres coses.

El pare d'un amic meu va sortir d'excursió amb uns companys. A mig camí es van aturar en un restaurant a esmorzar. El menjar va ser tan dolent, el servei tan ineficient i la factura tan abusiva que el pare de l'amic va sortir de l'establiment exclamant: "Que us parteixi un llamp." De tornada de l'excursió l'endemà, van passar per davant del restaurant i van poder observar que un llamp l'havia partit pel mig en el transcurs d'una tempesta nocturna. Per sort no hi havia ningú a dins. Si no s'ho volen creure, els presento el meu amic, i li ho pregunten.

solitari. Ara veig que els angelets es diuen "ratoncito Pérez". Ho trobo una degradació escandalosa. Porta el tren elèctric, en Pérez?

La veritat és que em sabria molt greu tenir alguna mena de responsabilitat en la privació dels nens i joves de jugar a pilota al carrer. Per mi, que juguin tant com vulguin. Haig de dir que em fa molt feliç aquell

ANTHONY GARNER

Als contes que llegia de petit, aquestes coses passaven. Un dia, després d'haver vist la pel·lícula *Peter Pan* em vaig enfilat a un tamboret i vaig dir: "Vull volar." Ho vaig dir amb totes les forces i anant-m'hi la vida, però només vaig passar del tamboret a terra com un dia de gravitació normal. Un altre dia que em va caure una dent vaig desitjar que angelets em duguessin un tren elèctric, i l'endemà al matí vaig trobar sota el coixí un duro rodó i

senyal de trànsit que delimita les zones reservades als nens que volen fer anar la pilota. Prohibiran el senyal? Segurament. Es tracta de prohibir i de fer la vida dels ciutadans com més amarga millor. Cada dia es lleven pensant com fer infeliç la gent, amb els nens inclosos perquè s'hi acostumin des de petits. Duros en comptes de trens elèctrics, ratolins per angelets, el no per resposta i que ens parteixi un llamp.